

Komu budeš sloužit?

(Krnov, 28.9.2025)

I.čtení: I. epištola Petrova 5, 5b-10

II.čtení: evangelium podle Matouše 6, 24

Začneme jednou zajímavou písničkou – od Boba Dylana Musíš někomu sloužit (Gotta serve smoebody) – můžete si ji třeba najít na internetu a poslechnout, nebo si najdete i překlad.

Bob Dylan v téhle písničce rozvedl to, co před lety řekl Ježíš svým následovníkům – tedy, že si musí vybrat, komu vzdají slávu a koho odmítnou, komu odmítnou sloužit a komu se podřídí. A že neexistuje něco jako střední kompromisní cesta – dát kousek Bohu a kousek d'áblu. A už vůbec neexistuje možnost zůstat nestranným pozorovatelem – nepřidáš se na stranu Dobrého, velmi brzy se tě zmocní něco zlého.

Člověk se prostě v životě musí rozhodnout. Nemůžeme patřit dvěma pánům zároveň, ani nemít pána žádného. Musíme si vybrat jednoho a toho se držet.

Ježíš sám takovéto rozhodnutí demonstroval hned na začátku své služby, když v poušti odolával satanskému svádění – touze po moci a slávě.

Musíme si vybrat, komu budeme sloužit. Jenže jak si má člověk vybrat? Jak má poznat, u koho bude služba lepší a u koho horší? Jak to posoudit?

Těch kritérií je určitě mnoho, například kritérium lásky a pokoje – vede cesta, kterou sis vybral, k lásce k bližním? Míří tvoje putování k pokoji a smíření nebo naopak k rozdmýchávání nesvárů a třenic? Přináší tvá volba lidem spravedlnost nebo bezpráví? To jsou různá znamení, podle kterých můžeme rozpoznat správnou cestu. Já bych dneska chtěl zmínit ještě jedno.

Čas od času v rozhovorech s ateisty, dokonce občas i od těch, kdo jinak proti víře výslovně brojí, zaslechnete zajímavou paradoxní věc:

„Nevěřím, ale musím přiznat, že věřící mívají zvláštní sílu tváří v tvář životním těžkostem.“ Věřící jsou trpělivější, odolnější, dokonce lépe zvládají i sami svou vlastní osobnost...

Někteří to říkají s obdivem, jiní to považují za autosugesci (jako že si věřící vymysleli Boha, aby se měli v těžkých časech o co opřít. Jak by to ovšem mohlo fungovat, když by člověk věděl, že spoléhá na vlastní fantasmagorii, to už ti mudrlanti nevysvětlí).

Dokonce jsem se setkal s lidmi, kteří by rádi tuto „berličku“ získali, aniž by věřili – rádi by sami sebe přesvědčili, jen nevědí jak, a obdivují lidi, kteří takto dokážou sami sebe „oklamat“.

Každopádně lidé, kteří se setkali s člověkem opravdu věřícím, dosvědčují, že víra přináší člověku naději navzdory beznadějným vyhlídkám, odhodlání nevzdávat se, zbavuje jej strachu a nejistot.

Slyšel jsem před lety povídání českého polárníka Jaroslava Pavlíčka, zakladatele české miniosady na ostrově Nelson v Antarktidě. Vyprávěl o tom, jak tam přezimuje malá hrstka lidí, zcela odříznutá na půl roku od civilizace, odkázaná jen na omezené zásoby a prostředky. Mluvil také o psychické náročnosti pobývání v malé skupince ve stísněných podmínkách. Mezi řečí zmínil něco, co mě ohromně potěšilo – totiž, že pozná, když tam jsou věřící křesťané, protože jsou i pod tím velkým tlakem spolehlivější a odolnější než nevěřící.

Nechci to rozhodně zveličovat nebo se chlubit cizím peřím, ale je to pro mě silné svědectví nezávislého pozorovatele a povzbudivá zpětná vazba.

Takže snad můžeme připustit, že na tom pozorování něco je. A stejně o tom svědčí Písmo, historie církve, a věřím, že i naše vlastní zkušenost: víra v Pána Ježíše Krista člověka posiluje.

Jak je to ovšem možné? Jak to funguje?

Myslím, že to vlastně ani není nějaká zvláštní síla, kterou by se honosili právě křesťané. Nejsme o nic silnější nebo zdatnější než všichni lidé okolo nás.

Proti těm ostatním máme ovšem zvláštní výsadu – víme o lásce Boží, o tom, že Pán Bůh má rád každého člověka; věříme, že tento Bůh je silný, silnější a mocnější než cokoli a kdokoli jiný; věříme, že tento Bůh stvořil a má ve svých rukou celý svět, takže nic, co by tento svět mohl vymyslet, nás od něj nemůže oddělit; věříme, že tento Bůh nás má rád dokonce i tehdy, když hřešíme, dokonce nám naše viny odpouští a svého milovaného Syna dal jako oběť za naše viny; máme v Něm naději na vzkříšení z mrtvých a věčný život. To znamená, že z víry v Pána Ježíše můžeme načerpat sílu a odhodlání tváří v tvář nejtěžším životním zkouškám – včetně bolesti nebo smrti. Člověk bez víry nemá tuto studnu obživující vody, nemá z čeho brát posilu.

Takže – jedno z kritérií toho rozhodnutí, komu chceme sloužit, je, jestli nám naše rozhodnutí přinese víc odhodlání ke službě druhým, víc sil a naděje a další motivace. No, teoreticky to všechno dobře víme.

Někdy ovšem máme problém uvádět vědomost do praxe – i my jsme poddáni strachu a obavám a máme svůj pud sebezáchovy a máme své pochybnosti. Naše obavy obcházejí kolem, jako ten ďábelský lev řvoucí; a s nimi i naše viny, naše slabosti, naše nejistoty, naše předsudky a mindráky; a taky pokušení moci a lákadla majetku a přitažlivost slávy. To všechno jsou zbraně toho zlého, kterým se podle apoštola máme vzepřít.

Lidská psychika prostě potřebuje posilu a povzbuzení, a pak dokáže konat zázraky...

A to povzbuzení je právě v ujištění o smyslu života a práce a dokonce utrpení, o naději v bolesti i smrti. Ujištění o tom, že i ve chvíli nejtěžší při nás stojí Pán, který tou cestou dokonce prošel před námi a rozumí všem našim těžkostem. A taky, že tisíce lidí ve světě procházejí podobnými problémy – ani na lidské úrovni v tom všem nejsme sami opuštěni. Tato naděje se možná tolik neprojeví v době pokoje, ale ve chvíli nouze a stresu ji člověk ocení, a proto i Petr povzbuzuje křesťany – ať se nebojí vzepřít tomu hrůzu nahánějícímu lvu – strachu, obavám, hříchu, mindrákům...

A taky nás ujišťuje, že Pán Bůh nás očekává na konci každé zkoušky, a v jejím průběhu nás podepírá.

Proto se nebojme rozhodnout pro Hospodina, spoléhat se na Něj a držet se Pána jako pověstná klíšťata.

Pane Ježíši, Ty jsi dárce naděje navzdory smrti.

Děkujeme Ti, že jsi dobrým Pánem,

A že se můžeme k Tobě přidávat při hledání naděje pro náš svět.

Prosíme, pomoz nám růst ve víře,

Ať naše životy jsou mocným svědectvím Tvé lásky, spravedlnosti, naplňuj nás svým Duchem svatým.

Chválíme Tvé Jméno a oslavujeme Tvou dobrotu; a toho Zlého ve Tvém Jménu odmítáme pouštět do našich srdcí. AMEN!